

rozhodně by bylo na újmu estetickému vzhledu celé uliční fronty vzhledem k tomu, že sousední pozemky jsou ohrazeny nízkou zdí s drátěným plotem. Je proto potřebí, aby ohrada, o niž jde, uvedena byla do souladu se svým okolím. Žal. úřad prohlásil v nař. rozhodnutí, že toto odůvodnění první stolice je správné a důkladné a že dotčená ohrada skutečně znešvařuje ulici, v čemž nenastalo by zlepšení, ani kdyby ohrada postavena byla z cihel. Z uvedeného je zřejmo, že jak okr. úřad, tak zem. úřad vztahovaly na zmíněnou ohradu předpis § 72 župního statutu a dle tohoto ustanovení posuzovaly její přípustnost. Ustanovení to podle svého znění se týká ohrady se strany veřejných pozemků a předpisuje, jak hrazení taková mají býti zřízena, aby nerušila estetický vzhled veřejného prostranství. Vzhledem k tomuto účelu cit. předpisu směřujícímu k tomu, aby veřejná prostranství nebyla hyžděna nevkusnými hrazeními, dlužno míti zato, že předpis ten nemá na zřeteli jen hrazení postavené přímo na stavební čáře (§ 27 č. 6 statutu) a oddělující pozemek veřejný od pozemku soukromého, nýbrž že se vztahuje vůbec na hrazení při veřejném prostranství ležící, bez ohledu na to, jsou-li postavena přímo na stavební čáře či nikoliv. Proto, uvádí-li stížnost, že hrazení, o které jde, odděluje od sebe dva pozemky soukromé a neleží na uliční čáře, je námitka ta bezdůvodná, když stížnost nepopírá, že ohrada ona leží při ulici a je podle rovněž nepopřehého zjištění žal. úřadu z ulice nápadně viditelná.

Zda tato ohrada skutečně znešvařuje ulici, jest otázkou skutkovou, jejíž řešení po stránce věcné se vymyká vzhledem k ustanovení § 6 odst. 1 zákona o spr. soudě kognici tohoto soudu. Jak z nař. rozhodnutí ve spojení s potvrzeným rozhodnutím okr. úřadu je patrné, vidí žal. úřad porušení estetických zájmů v tom, že ohrada ona, ať dřevěná či zděná, není v souladu se svým okolím, neboť je 2.50 m vysoká, kdežto sousední pozemky jsou ohrazeny jen nízkým plotem zděným s drátěnou pletenou ohradou. Ježto stížnost nepopírá skutkové zjištění, o něž žal. úřad se opírá, a závěr, jež úřad z tohoto skutkového zjištění činí, neshledal soud nelogickým, musil i nss vycházeti od toho, že je zde tvrzená estetická závada. Pak ale mohl žal. úřad odepřítí st-li žádaný konsens, aniž stížnost může důvodně vytýkati porušení § 48 stav. statutu, ježto podle tohoto předpisu má se stavební povolení udělit jen, když není administrativní překážky, zde však, jak úřad právem konstatoval, administrativní překážka jest. — — —

Č. 12.872.

Pojišťovací právo: I. Není-li prokázáno, že zaměstnavatel nevyhověl povinnosti uložené mu v § 14 zákona č. 221/1924 Sb. zúmyslně nebo z hrubé nedbalosti nebo že nedostatky mzdových záznamů nejsou takové, že znemožňují zjištění mzdy, nelze provést předpis pojistného podle § 16 cit. zákona. — **II.** Nejde-li o případ § 16 odst. 1 zákona č. 221/1924 Sb., je na pojišťovně, aby dokázala správnost dodatečného předpisu pojistného.

(Nález z 22. dubna 1937 č. 19.511/33.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.002/35, ad II. Boh. A 11.438/34.

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Nitře proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 1. července 1933 o dodatečném předpisu pojistného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna předepsala platebním výměrem z 9. srpna 1932 Štěpánu Sch. ve Vel. Janíkovcích dodatečně pojistné příspěvky za dobu od 1. července 1926 do 31. července 1932 za žence, sezonní dělníky a nestálé dělníky a výměrem z 11. října 1932 předepsala mu i úroky. Konečně výměrem č. 932/33 (bez data) zamítlo představenstvo okr. nem. pojišťovny v Nitře na základě ustanovení § 189 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. stížnost Štěpána Sch. do platebního výměru z 9. srpna 1932.

Okr. úřad v Nitře zrušil výměrem z 26. května 1933 k odvolání zaměstnavatelovu svrchu cit. výměry stěžující si pojišťovny v celém obsahu a zprostil Štěpána Sch. platební povinnosti v nich stanovené s poukazem na ustanovení §§ 12, 16, 176 a 189 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb., a to v podstatě z těchto důvodů:

1. Okr. nem. pojišťovna nebyla oprávněna dodatečně předepsati pojistné příspěvky z moci úřední podle § 16 pojišťovacího zákona.

2. V případě použití tohoto paragrafu neměla zákonitého podkladu pro tento dodatečný předpis, ježto předpis jednak spočívá na skutkových předpokladech zřejmě nesprávných, jednak postrádá individualizace zákonem požadované.

3. Právo pojišťovny předepsati pojistné za dobu od 1. července 1926 do 31. července 1929 je promlčeno.

Žal. úřad potvrdil nař. rozhodnutím uvedený výměr okr. úřadu v Nitře. — — —

Především dlužno se vypořádati s námitkami, čelícími proti základnímu důvodu nař. rozhodnutí, že totiž pojišťovna nebyla oprávněna postupovati podle § 16 poj. zákona, kterýžto důvod zároveň postihuje dodatečný předpis pojistného za celou dobu od 1. července 1926 až do 31. července 1932. Žal. úřad oproti stanovisku pojišťovny, která považovala předložené mzdové záznamy za nesprávné a neúplné, neuznal nař. rozhodnutím práva pojišťovny k použití § 16 poj. zákona, ježto měla možnost stanovit pracovní dobu a výdělek jednotlivých zaměstnanců, a vyslovil, že podle § 16 má pojišťovna právo předepsati pojistné z moci úřední jen v tom případě, když zaměstnavatel zúmyslně anebo z hrubé nedbalosti nevyhoví povinnosti vésti mzdové záznamy, takže nemůže býti mzda zjištěna. Stížnost naproti tomu tvrdí, že tu jsou předpoklady pro použití § 16. Nss tu uvážil:

Podle § 14 zákona č. 221/1924 Sb. v původním znění i ve znění novely č. 184/1928 Sb. jsou zaměstnavatelé povinni vésti záznamy, kterých je třeba, aby byly vyšetřeny požitky jednotlivých pojistěnců. Každé vykonávání prací nebo služeb za úplatu nezakládá ještě pojištění osoby pracující, nýbrž jen zaměstnání na základě poměru pracovního, služebního nebo učňovského, a i takovéto zaměstnání ne vždy, neboť § 2 odst. 1 vyjímá z pojistné povinnosti zaměstnání ved-

lejší a příležitostné, §§ 5 a 6 vylučují pak z pojištění kategorie zaměstnanců tam uvedené. Takoví zaměstnanci nejsou pojištěnci, byť i vykonávali práce nebo služby za úplatu, a nepatří proto do mzdových záznamů.

Nevyhoví-li zaměstnavatel zúmyslně nebo z hrubé nedbalosti povinnosti vésti a uschovávat mzdové záznamy, nebo plní-li ji jenom nedostatečně, takže mzda nemůže být zjištěna, neb odepře-li zaměstnavatel předložiti záznamy zmocněncům pojišťovacích ústavů, je nem. pojišťovna podle § 16 odst. 1 oprávněna předepsati z úřední moci pojistné podle dat dřívějších příspěvkových období nebo na základě jiného vyšetření. Do takového předpisu může si zaměstnavatel podle 2. odst. tohoto paragrafu stěžovati jen potud, pokud může prokázati, že předpis odporuje zákonu nebo spočívá na zřejmě nesprávných skutkových předpokladech, nebo že řízení bylo podstatně vadné. Tak ustanovuje § 16, jehož se dovolává stěžující si pojišťovna. Dle tohoto předpisu jsou oprávnění pojišťovny a sankce zde uvedená podmíněny třemi předpoklady:

1. aby tu byla povinnost zaměstnavatele dle cit. § 14. Nejde-li o pojištěnce, není tu této povinnosti,

2. aby zaměstnavatel povinnost tu zanedbal, t. j. aby předepsaných mzdových záznamů nevedl (neuschovával) nebo činil tak nedostatečně, takže mzda nemůže být zjištěna, nebo odepřel jejich nahlédnutí zmocněncům pojišťovacích ústavů,

3. aby se tak stalo zúmyslně nebo z hrubé nedbalosti.

Nedostatek jen jedné z těchto podmínek vylučuje možnost provésti předpis pojistného podle § 16 a vylučuje ovšem i sankci tam v neprospěch zaměstnavatele stipulovanou (srov. Boh. A 12.002/35).

I jde o to, měl-li žal. úřad pro svůj závěr, že tu není předpokladu k dodatečnému předpisu pojistných příspěvků podle § 16, dostatečný podklad ve spisech. K řečenému závěru dospěl žal. úřad jednak na základě vyjádření pojišťovny z 20. května 1933 vztahujícího se k odvolání Štěpána Sch., jednak na základě výměru pojišťovny č. 932/1933. Ve svém vyjádření z 20. května 1933 odůvodňuje pojišťovna použití § 16 tím, že z revisního nálezu vysvítá, že mzdové záznamy stálých zaměstnanců, t. j. deputátníků, neobsahovaly náležitosti naturálních požitků, že mzdové záznamy jak stálých zaměstnanců, tak i nestálých neobsahovaly rodná data, že tu šlo o vedení falešných mzdových záznamů a že z denních zpráv pojišťovna ustálila, že zaměstnavatel přihlašoval své zaměstnance buď nenáležitým způsobem nebo je vůbec nepřihlašoval. Ve výměru č. 932/1933 se praví, že 2. června 1932 se začalo s revisí v Madunicích a že při té příležitosti byly předloženy zmocněnci pojišťovny mzdové záznamy stálých a nestálých zaměstnanců. Mzdové záznamy ty byly neúplné, poněvadž neobsahovaly náležitosti naturálních požitků a rodná data zaměstnanců. Z předložených mzdových záznamů za rok 1930 a 1931 byl vyhotoven výpis a zjištěna výška vyplacené mzdy nádeníků. Dále se tam praví, že pojišťovna vydala platební výměr podle § 16 na základě dat zjištěných po dobu šetření v podniku zaměstnavatelově a částečně získaných u expositury finančního ře-

ditelství v Pišťanech. Z této skutkové podstaty, o níž opřel žal. úřad své rozhodnutí, je viděti, že tu stěžující si pojišťovna ani netvrdila, tím méně prokázala, že by nevyhovění povinnosti, o níž se mluví v § 16, se stalo u st-le zúmýslně nebo z hrubé nedbalosti, nečinila tak ani v odvolání a nečiní ani ve stížnosti. Schází tedy podle toho, co svrchu o § 16 dovozeno, jeden z předpokladů pro postup podle § 16, takže již tím je vyloučena možnost provésti předpis pojistného podle tohoto paragrafu a rovněž i sankce tam v neprospěch zaměstnavatele stipulované.

Dále nestačí k založení oprávnění pojišťovny k postupu podle § 16 o sobě, že mzdové záznamy jsou vedeny po té či oné stránce nedostatečně, nýbrž musí tu býti nedostatky takové, které znemožňují zjištění mzdy (»takže mzda nemůže býti zjištěna«). Již v odůvodnění I. stolice bylo vysloveno, že ani tohoto předpokladu tu není, ježto pojišťovna sama doznává, že měla k dispozici denní zprávy, vztahující se k denním záznamům, z kterých bez jakýchkoli pochybností, jak vidno z posledního vyjádření pojišťovny, mohla zjistiti potřebná data. V odvolání z výměru I. stolice se k odůvodnění použití § 16 praví, že v přítomném případě jde o nedostatečné plnění zákona, resp. odepření záznamů, v odvolání však není námitek, a to ani po stránce právní, ani po stránce skutkové proti shora cit. odůvodnění I. stolice, recipovanému nař. rozhodnutím, vylučujícím splnění předpokladu § 16, zejména nebylo namítáno ani, že možnost zjištění mezd z j i n ý c h pomůcek nežli z nedostatečně vedených mzdových záznamů nevylučuje použití § 16, ani že pojišťovna nedoznala možnost zjištění mezd. Z pouhé skutečnosti pak, že mzdové záznamy diferují se záznamy určenými pro fin. ředitelství, resp. pro potřebu zaměstnavatelova podniku, nelze ještě usuzovati ani na zlý úmysl nebo na hrubou nedbalost ani na to, že jsou vedeny nedostatečně, neboť do mzdových záznamů patří, jak shora dovozeno, jen pojištěnci, kdežto záznamy určené pro fin. ředitelství, resp. pro potřebu zaměstnavatelova podniku, sledují účel jiný. I jsou všechny námítky stížnosti, které vycházejí z opačného názoru, bezdůvodné.

Nešlo-li tu však o případ § 16, bylo na pojišťovně, aby dokázala správnost dodatečného předpisu pojistného, a to individuálně (srov. nález Boh. A 11.438/1934), neboť jenom v případě § 16 poj. zákona jest uvaleno průvodní břímě na zaměstnavatele ustanovením druhého odstavce tohoto paragrafu, jak svrchu bylo citováno. — — —

Č. 12.873.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Soukromoprávní ujednání, podle něhož nájemník nesmí používatí klosetu a vodovodu, nemá vlivu na povinnost platiti poplatek za užívání obecních stok.

(Nález z 22. dubna 1937 č. 12.126/37.)

V ě c: Angel S. v Karlových Varech (adv. Dr. Arnošt Koretz z Karlových Varů) proti rozh. okr. úřadu v Karlových Varech z 21. září 1934 o poplatku za používání obecních stok.